



Dato: 1. maj 2007  
Kontor: Erhvervs- og Familie-  
sammenføringskonto-  
ret  
J.nr.: 2006/4129-12  
Sagsbeh.: LHA

## **Afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og familiesammenføring mellem ægtefæller/fast samlevende**

### **Generelt**

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) behandler normalt førstegangssager vedrørende familiesammenføring mellem ægtefæller/faste samlevende (ægtefællesammenføring) som et spørgsmål om udstrækningen af konventionsstaternes positive forpligtelser efter artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). EMD undlader derfor at gå ind i en prøvelse af, om betingelserne i EMRK artikel 8, stk. 2, er opfyldt. I stedet foretager EMD en proportionalitetsafvejning af de individuelle interesser over for de statslige interesser.

I konkrete ægtefællesammenføringsafgørelser følger EMD normalt samme systematik således, at EMD (1) opregner de generelle kriterier/elementer, der skal inddrages i proportionalitetsafvejningen af, om ægtefællesammenføring skal tillades, og (2) anfører de momenter, der har været afgørende i den konkrete sag.

**De generelle elementer kan sammenfattes således:** Omstændighederne vedrørende etablering af familielivet (foreligger der et nyligt etableret familieliv, eller er der tale om et allerede etableret familieliv i et land, hvorefter én af ægtefællerne tager til konventionsstaten og dér ansøger om ægtefællesammenføring), i hvilken udstrækning familielivet er eller vil blive brudt, graden af tilknytning til konventionsstaten, om der er uoverstigelige hindringer ("insurmountable obstacles") for at udøve familielivet et andet sted, om hensynet til at begrænse indvandring eller sikre den offentlige orden taler imod at tillade ægtefællesammenføring, om familielivet blev etableret på et tidspunkt, hvor parret ikke kunne have en berettiget forventning om familiesammenføring, og om kendskab til regler indebærer, at der ikke er en berettiget forventning om ægtefællesammenføring.

Nedenstående referater illustrerer EMD's anvendelse af kriterierne/elementerne i de to domme samt ni afvisningsafgørelser, som EMD har behandlet til dato.

### **Konkrete sager om ægtefællesammenføringsager**

**Abdulaziz, Cabales og Balkandali mod Storbritannien – dom af 28. maj 1985 – ej krænkelse af EMRK artikel 8 – krænkelse af EMRK artikel 14 sammenholdt med artikel 8**

*Stikord: Ej hindringer for udøvelse af familieliv i et andet land + ej berettiget forventning + "familieliv" mellem ægtefæller + "familieliv" selvom ej retsgyldigt ægteskab*

Fakta: Sagen omhandlede tre kvinder permanent bosat i UK, der alle havde fået afslag på ægtefællesammenføring med deres udenlandske ægtefæller. *Mrs. Abdulaziz* var statsløs/statsborger i Malawi, hvor hun blev født i 1948. Hun fik opholdstilladelse i UK i 1979. Hendes ægtefælle var en portugisisk statsborger født i 1951 i Portugal, der indrejste i UK i oktober 1979 på visum, hvor han mødte *Mrs. Abdulaziz*, og hvor parret indgik ægteskab i december 1979. *Mrs. Cabales* var filippinsk statsborger født i 1939 på Filippinerne. Hun fik arbejdstilladelse i 1967 i UK. *Mrs. Cabales* mødte sin ægtefælle i 1977 i forbindelse med et besøgsophold på Filippinerne, og parret indgik ægteskab samme sted i 1980. *Mrs. Balkandali* var en britisk, tidligere egyptisk, statsborger født i ca. 1946 i Egypten. Hun kom til UK i 1973 som studerende og fik efterfølgende opholdstilladelse som ægtefællesammenført. *Mrs. Balkandali*'s ægtefælle, der var tyrkisk statsborger, indrejste i UK i 1979 på visum og fik efterfølgende midlertidig studietilladelse, som blev afslået forlænget i 1980. Parret flyttede sammen i 1979, fik et barn i 1980 og indgik ægteskab i 1981 i UK. Alle tre par havde fået afslag på ægtefællesammenføring bl.a. under henvisning til en britisk bestemmelse, hvorefter det var lettere for udenlandske mænd end for udenlandske kvinder at opnå ægtefællesammenføring.

EMD: EMRK Artikel 8: EMD fastslog, at det ikke var i strid med artikel 8 at meddele afslag på ægtefællesammenføring, da parrene ikke havde godtgjort, at der var hindringer ("obstacles") for udøvelse af familielivet i ansørgernes respektive hjemlande, og da parrenes kendskab til immigrationslovgivningen – samt for to af parrenes vedkommende ansørgernes usikre opholdsstatus i UK – indebar, at parrene ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne opnå ægtefællesammenføring. EMD fremhævede i den forbindelse, at parrene i ingen af tilfældene havde etableret familielivet forud for referencernes indrejse i UK. EMD udtalte generelt, at et par, der har indgået et "reelt" ægteskab som udgangspunkt har stiftet et familieliv i artikel 8's forstand, men at familielivet dog også normalt forudsætter et vist samliv. EMD udtalte endvidere, at der var et "familieliv" mellem *Mr. og Mrs. Cabales*, uanset at UK havde bestridt retsgyldigheden af parrets ægteskab, da parret via en ceremoni havde udtrykt forpligtelse overfor hinanden og efterfølgende havde samlevet som ægtefolk.

EMRK Artikel 14: EMD fandt, at lovgivningens forskelsbehandling af mænd og kvinder ikke var sagligt begrundet, og at de tre par derfor havde været udsat for kønsdiskrimination i strid med EMRK artikel 14 sammenholdt med EMRK artikel 8.

[Klik her for hele afgørelsen](#)

### **Mitchell mod Storbritannien – afvisningsafgørelse af 24. november 1998**

Stikord: *Familieliv etableret på usikkert/ulovligt opholdsgrundlag + fællesbørn i tilpasningsdygtig ("adaptable") alder + ej hindringer for udøvelse af familieliv i et andet land*

Fakta: Sagen omhandlede en jamaicansk mand, der i november 1991 indrejste i UK på et visum af 6 måneders gyldighed uden ret til at arbejde. Samme måned flyttede han sammen med en britisk kvinde. Manden søgte ikke om at få sit ophold i UK forlænget. I ca. april 1993 erfarede myndighederne, at manden arbejdede og opholdt sig ulovligt i landet, og han blev pålagt at udrejse samt frihedsberøvet. I forbindelse med, at manden blev løsladt mod kaution, indgik parret ægteskab i juli 1993 og søgte forgæves om ægtefællesammenføring. I marts 1994 fødte kvinden parrets første barn. I 1995 blev ansøger idømt 5 års fængsel og udvisning for narkotikakriminalitet. I 1997 blev parrets andet barn født, og senere samme år blev manden udsendt til Jamaica. Kvinden havde i forbindelse med retssagen oplyst, at hun

var villig til følge ansøger til Jamaica. Kvinden gjorde dog i forbindelse med sagen ved EMD gældende, at hele hendes familie var i UK, hvor parrets to børn havde boet hele livet. EMD afviste sagen som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8 og lagde ved proportionalitetsvurderingen særligt vægt på, at ægteskabet blev indgået på et tidspunkt, hvor manden var i udsendelsesposition, hvorfor parret ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i UK, at parrets børn var i en tilpasningsdygtig alder, og at der samlet set ikke var oplyst om effektive hindringer ("effective obstacles") for udøvelse af familielivet på Jamaica.

EMD udtalte generelt, at det kun i helt exceptionelle tilfælde vil være i strid med artikel 8 at nægte ægtefællesammenføring i sager, hvor et ægteskab bliver indgået på et tidspunkt, hvor parterne er bekendt med en ansøgers usikre opholdsstatus. EMD udtalte endvidere, at det i ægtefællesammenføringsager, hvor der er fællesbørn involveret, er afgørende, om børnene er i en tilpasningsdygtig alder (præciseres ikke nærmere).

[Klik her for hele afgørelsen](#)

### **Pejcinoski mod Østrig – afvisningsafgørelse af 23. marts 1999**

*Stikord: Kendskab til regler + ej berettiget forventning + ej hindringer for udøvelse af familieliv i et andet land + geografisk kort afstand*

Fakta: Sagen vedrørte en slovakisk kvinde, der havde fået afslag på ægtefællesammenføring med sin østrigske mand som følge af den østrigske udlændingelovs kvotesystem, hvor efter en udenlandsk ægtefælle til en østrigsk statsborger først kunne opnå opholdstilladelse efter et års ægteskab. Parret i den konkrete sag, der havde været gift i under et år, fik afslag. EMD afviste sagen som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8 og lagde ved proportionalitetsvurderingen særligt vægt på, at ægteskabet blev indgået på et tidspunkt, hvor parret var klar over den østrigske et-års regel, hvorfor parret ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Østrig det første år, at der ikke var nogen hindringer ("obstacles") for at etablere familielivet i Slovakiet, og at den korte afstand mellem Wien og Slovakiet ikke udelukkede den østrigske statsborgers fortsatte arbejde i Wien.

[Klik her for hele afgørelsen](#)

### **Ajayi mod Storbritannien – afvisningsafgørelse af 22. juli 1999**

*Stikord: Familieliv etableret på usikkert/ulovligt opholdsgrundlag + fællesbørn i tilpasningsdygtig ("adaptable") alder*

Fakta: Sagen omhandlede en nigeriansk kvinde, der i august 1990 indrejste i UK på et seks måneders visum uden ret til at arbejde. I december 1990 blev hun taget i at arbejde ulovligt og pålagt at udrejse, hvilket hun klagede over. Under klagesagens behandling giftede kvinden sig i april 1991 med en britisk statsborger, som hun havde kendt i tre måneder, og søgte om ægtefællesammenføring. Parret fik et barn, men blev skilt pga. vold, og kvinden fik afslag på opholdstilladelse. Faderen havde efterfølgende ingen kontakt til barnet. I april 1992 blev kvinden på ny pålagt at udrejse, hvilket hun klagede over. Klagesagen havde opsættende virkning og blev først færdigbehandlet den 10. oktober 1994, hvor hun blev pålagt at udrejse og udsendelsesforanstaltninger påbegyndt. Den 20. oktober 1994 giftede kvinden sig med en anden britisk statsborger, og parret fik i 1995 et fællesbarn. Kvinden, der i mellemtiden havde fået opholdstilladelse i UK efter EU-reglerne, gjorde overfor EMD bl.a. gældende, at det var i strid med EMRK artikel 8, at UK ville udsende hende til Nigeria, når hendes mand og børn alle var bosiddende i England og var UK statsborgere.

EMD undlod at tage stilling til, om sagen skulle afvises som følge af, at kvinden havde fået opholdstilladelse, idet sagen i stedet blev afvist som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8. EMD lagde ved proportionalitetsvurderingen særligt vægt på, at ægteskabet blev indgået på et tidspunkt, hvor ansøger var i udsendelsesposition, hvorfor parret ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i UK, at børnene var født på et tidspunkt, hvor kvinden ikke havde opholdstilladelse, og at børnene på det planlagte udsendelsestidspunkt havde en tilpasningsdygtig alder. EMD gentog generelt, at det i tilfælde, hvor et ægteskab bliver indgået på et tidspunkt, hvor parterne er bekendt med en ansøgers usikre opholdsstatus, kun i helt exceptionelle tilfælde vil være i strid med artikel 8 at nægte familie-sammenføring.

[Klik her for hele afgørelsen](#)

### **Solomon mod Holland – afvisningsafgørelse af 5. september 2000**

Stikord: *Familieliv etableret på usikkert/ulovligt opholdsgrundlag + ej berettiget forventning*

Fakta: Sagen omhandlede en nigeriansk mand, der indrejste i Holland i 1993 og forgæves søgte om asyl/humanitær opholdstilladelse. Han blev pålagt at udrejse af Holland i december 1994, men blev ulovligt i landet. I 1994/1995 mødte han en hollandsk kvinde, og i 1996 søgte han om opholdstilladelse på baggrund af parrets samliv, hvilket han fik afslag på. I september 1997 fik parret en datter, der var hollandsk statsborger.

EMD afviste sagen som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8 og fremhævede i den forbindelse som det eneste konkrete element, at familielivet blev etableret på et tidspunkt, hvor manden havde fået endeligt afslag på opholdstilladelse.

[Klik her for hele afgørelsen](#)

### **Shebashov mod Letland – afvisningsafgørelse af 9. november 2000**

Stikord: *Familieliv etableret på usikkert/ulovligt opholdsgrundlag + ej berettiget forventning + ej hindringer for udøvelse af familieliv i et andet land*

Fakta: Sagen omhandlede en russisk mand, der i december 1996 blev udvist af Letland med indrejseforbud i 5 år som følge af et kortvarigt ulovligt ophold. Manden havde tidligere opholdt sig og arbejdet lovligt i Letland i en periode i 1993 og havde i den forbindelse samlevet med en russisk kvinde (statsborger i det tidligere USSR) med permanent opholdstilladelse i Letland. Parret indgik ægteskab i februar 1997 i Rusland, og manden søgte på baggrund heraf om opholdstilladelse i Letland.

EMD afviste sagen som åbenbart grundløs i relation til artikel 8 og lagde ved proportionalitetsvurderingen særligt vægt på, at parret ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Rusland, da ægteskabet blev indgået efter mandens udvisning, og at det ikke var særlig problematisk for parret at udøve familielivet i Rusland, hvor ægteskabet var indgået. EMD bemærkede i den forbindelse, at kvinden talte russisk.

[Klik her for hele afgørelsen](#)

### **Afonso og Antonio mod Holland – afvisningsafgørelse af 8. juli 2003**

Stikord: *Væsentlig tilknytning til et andet land + usikre generelle forhold i et hjemland + ej hindringer for udøvelse af familieliv i et andet land*

Fakta: Sagen omhandlede et angolansk ægtepar med tre børn født i 1984, 1986 og 1989. I 1993 flygtede manden til Holland, hvor han efter at have fået afslag på asyl fik opholdstilladelse pga. den generelle situation i Angola, og hvor han i december 1999 fik statsborger-

skab. I februar 1999 indrejste kvinden og den yngste datter i Holland på visum, mens de to andre børn blev i Luanda hos en ven af parret. Kvinden og barnet fik afslag på familiesammenføring, og denne afgørelse blev indbragt for EMD.

EMD afviste sagen som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8 og lagde ved proportionalitetsvurderingen særligt vægt på, at familien havde en væsentlig tilknytning til Angola, hvor alle familiemedlemmer var født og havde boet det meste af deres liv, og at hovedstaden Luanda – hvor familien boede inden udrejsen, og hvor de to andre børn samt øvrige familiemedlemmer fortsat boede – ifølge officielle rapporter nu var klassificeret som et sikkert opholdssted (hvilket resten af Angola ikke var). EMD fandt på den baggrund, at det ikke var godtgjort, at familien var ude af stand ("unable") til at udøve familielivet i Angola.

[Klik her for hele afgørelsen](#)

#### **Amara mod Holland – afvisningsafgørelse af 5. oktober 2004**

Stikord: *Familieliv etableret på usikkert/ulovligt opholdsgrundlag + ej hindringer for udøvelse af familieliv i et andet land + særbarn + fællesbørn i tilpasningsdygtig ("adaptable") alder*

Fakta: Sagen omhandlede en marokkansk mand, der i oktober 1992 indrejste illegalt i Holland og året efter under et falsk navn in absentia blev idømt 8 måneders fængsel for røveri. På et uspecificeret tidspunkt herefter flyttede han sammen med en kvinde, der både havde hollandsk og marokkansk statsborgerskab, og som havde et særbarn født i 1988. Særbarnet var hollandsk statsborger og havde boet hele livet i Holland. I maj 1996 fik parret en datter. I 1998 søgte manden om opholdstilladelse på baggrund af fast samliv, men fik afslag pga. dommen. I januar 1999 indgik parret ægteskab, og i oktober 1999 fik parret endnu et barn. EMD afviste sagen som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8 og lagde ved proportionalitetsvurderingen særligt vægt på, at manden først efter 6 ½ års illegalt ophold i Holland søgte om opholdstilladelse under henvisning til et familieliv udviklet under det illegale ophold, at manden gentagne gange havde oplyst falske identiteter, at der samlet set var stærke hensyn til indvandringsbegrænsning, offentlig orden og offentlig sikkerhed, der talte imod opholdstilladelse, og at ægtefællen måtte antages at have haft kendskab til mandens prekære opholdssituation, da hun besluttede at indlede et familieliv med ham. EMD fremhævede endvidere, at der ikke var påvist uoverstigelige praktiske/objektive hindringer ("insurmountable practical/objective obstacles") for udøvelse af familielivet i Marokko, hvor kvinden var statsborger. I den forbindelse henviste EMD til, at parrets fællesbørn havde en tilpasningsdygtig alder (5 og 8 år på tidspunktet for EMD's afgørelse) og derfor kunne forventes at klare overgangen til marokkansk kultur og samfund uden unødige genvordigheder ("undue hardship"). Herudover henviste EMD til, at hensynet til kvindens særbarn (16 år på tidspunktet for EMD's afgørelse) ikke kunne tillægges afgørende betydning for EMRK artikel 8 vurderingen af afslaget på ægtefællesammenføring. EMD anerkendte, at en flytning af særbarnet til Marokko ville kunne indebære "a certain social hardship" men fremhævede, at det ikke var påvist, at det ville være umuligt for særbarnet at blive i Holland hos sin fars familie, som særbarnet havde kontakt med, eller vende tilbage til Holland, når hun blev myndig i 2006. EMD henviste endelig til, at det under alle omstændigheder ville være muligt for manden at besøge hustruen og børnene i Holland, eftersom afslaget på opholdstilladelse ikke indebar et indrejseforbud.

[Klik her for hele afgørelsen](#)

### **Useinov mod Holland – afvisningsafgørelse af 11. april 2006**

Stikord: *Familieliv etableret på usikkert/ulovligt opholdsgrundlag + myndigheds passivitet + langvarigt processuelt/ulovligt ophold + ej hindringer for udøvelse af familieliv i et andet land + geografisk kort afstand*

Fakta: Sagen omhandlede en makedonsk mand, der i maj 1992 indrejste i Holland og søgte asyl, som han fik endeligt afslag på i april 1995. I 1993 blev han kæreste med en hollandsk statsborger, som boede hos sine forældre ved siden af manden. I januar 1995 fik parret en datter, og familien tilbragte herefter et par aftener om ugen sammen. I november 1997 op-hørte kæresteforholdet midlertidigt. I maj 1998 fik manden afslag på opholdstilladelse, da det ikke var godtgjort, at han var far til barnet, og da han ikke var i et fast parforhold, og i februar 2000 blev denne afgørelse stadfæstet af klageinstansen. Under klagesagens behandling havde ex-kæresten oplyst, at ansøger havde samvær med datteren mindst en gang om ugen. I december 2001 fik parret deres andet fællesbarn og oplyste til EMD, at de var sammen tre dage om ugen, og at ansøger de øvrige dage passede børnene, mens kvinden var på arbejde. Parret havde dog stadig ikke fælles bopæl. Da kvinden i september 2005 mistede sit arbejde, var manden efter de hollandske regler afskåret fra på ny at søge om opholdstilladelse på baggrund af forholdet.

EMD afviste sagen som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8 og lagde ved proportionalitetsvurderingen særligt vægt på, at familielivet mellem manden, kvinden og børnene blev etableret på et tidspunkt, hvor mandens opholdsgrundlag var spinkelt samt videreudviklet under mandens ulovlige ophold, hvorfor det følger af praksis, at det kun i helt exceptionelle tilfælde vil være i strid med EMRK artikel 8 at give afslag på familiesammenføring, og at der i den konkrete sag ikke forelå exceptionelle omstændigheder, da der ikke var oplyst om uoverstigelige hindringer ("insurmountable obstacles") for udøvelse af familieliv i Makedonien, selvom dette nok ville indebære "a certain social hardship". EMD lagde endvidere vægt på, at den korte afstand mellem Makedonien og Holland under alle omstændigheder medførte, at det ikke var helt umuligt for manden at besøge kvinden og børnene, hvis disse valgte at blive i Holland. EMD bemærkede generelt, at langvarigt processuelt ophold som udgangspunkt ikke forbedrer en udlændings retsstilling, da dette ikke i sig selv giver en berettiget forventning om opholdstilladelse. I den konkrete sag fremhævede EMD, at manden netop aldrig havde fået stillet en opholdstilladelse i udsigt af de hollandske myndigheder.

[Klik her for hele afgørelsen](#)

### **Priya mod Danmark – afvisningsafgørelse af 6. juli 2006**

Stikord: *Familieliv etableret på usikkert/ulovligt opholdsgrundlag + langvarigt processuelt/ulovligt ophold + kendskab til regler + ej hindringer for udøvelse af familieliv i et andet land*

Fakta: Sagen omhandlede en indisk kvinde, der var indrejst i Danmark som 27-årig i 1999 på visum, hvorefter hun giftede sig med en herboende mand med indisk statsborgerskab, der havde fået opholdstilladelse i Danmark som 28-årig som ægtefællesammenført. I juni 1999 kontaktede parret udlændingemyndighederne, som bl.a. vejledte dem om, at de ikke opfyldte de dagældende krav til familiesammenføring, hvorefter kvinden rejste tilbage til Indien og syv måneder senere fødte parrets barn. I juli 2000 vendte kvinden tilbage til Danmark med barnet og søgte om opholdstilladelse. Den 20. februar 2001 meddelte Udlændingetjenesten kvinden afslag under henvisning til tilknytningskravet og pålagde kvinden at udrejse inden 30 dage. Barnet fik samme dag opholdstilladelse. Kvinden blev imidlertid illegalt i Danmark,



hvor hun den 4. april 2001 nedkom med parrets andet barn, der ligeledes fik opholdstilladelse. I november 2002 blev parret separeret, men fik fælles forældremyndighed over børnene, som skulle bo hos faderen, men have dagligt samvær med moderen. Parrets advokat havde i forbindelse med sagen oplyst, at parret alene var blevet separeret i et forsøg på at forbedre kvindens chancer for at blive i Danmark. Senest den 7. marts 2003 stadfæstede ministeriet et tilknytningsafslag i sagen.

EMD fandt efter en konkret vurdering af sagens omstændigheder, at parret stadig måtte anses for at være gift, men afviste alligevel sagen som åbenbart grundløs i relation til EMRK artikel 8 (EMD undlod derfor at tage stilling til konsekvensen af, at sagen ikke havde været indbragt for danske domstole). EMD lagde ved proportionalitetsvurderingen særligt vægt på, at parret etablerede og videreudviklede familielivet på et tidspunkt, hvor de ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Danmark, da kvinden oprindeligt var indrejst i DK på visum, da parret i 2001 var blevet vejledt om udlændingelovens regler, da kvinden allerede i 2001 fik første afslag på opholdstilladelse, og da kvindens fem år lange ophold i DK havde været dels illegalt dels processuelt. Efter praksis vil det derfor kun i helt exceptionelle tilfælde være i strid med EMRK artikel 8 at give afslag på ægtefællesammenføring. EMD fandt ikke, at der forelå sådanne exceptionelle grunde, da der ikke var nogen hindringer for at udøve familielivet i Indien, hvor begge ægtefæller var født og opvokset og talte sproget. EMD gentog generelt, at processuelt ophold ud fra en "berettiget forventninger" tankegang ikke kan forbedre en ansøgende udlændings retsstilling.

[Klik her for hele afgørelsen](#)

### **Konstatinov mod Holland – dom af 26. april 2007 – ej krænkelse af EMRK artikel 8**

Stikord: *Familieliv etableret på usikkert/ulovligt opholdsgrundlag + langvarigt processuelt/ulovligt ophold + kendskab til regler + som udgangspunkt ok at stille forsørgelseskrav + ej hindringer for udøvelse af familieliv i et andet land*

Fakta: Sagen omhandlede en serbisk kvinde (roma), der var født i 1964 i Serbien, og som ca. 7-årig forlod landet for at rejse rundt med sin far. I 1986 indgik hun et traditionelt ægteskab med en jævnaldrende mand fra Roma-stammen, som siden 1977 havde haft opholdstilladelse i Holland. Mandens nationalitet var ukendt. I 1987 blev kvinden udvist af Holland under falsk navn (årsagen til udvisningen fremgår ikke af sagen). Kort tid herefter indrejste kvinden på ny i Holland og søgte i oktober 1988 om ægtefællesammenføring under nyt falsk navn. I april 1989 fik parret deres første barn, som fik opholdstilladelse i Holland. I april 1990 fik kvinden afslag på opholdstilladelse under henvisning til, at ægtefællen ikke opfyldte det hollandske forsørgelseskrav, og hun udrejste efterfølgende af landet. I sommeren 1991 indrejste kvinden på ny i Holland, hvor parret indgik et retsgyldigt ægteskab, og kvinden søgte på den baggrund om ægtefællesammenføring – denne gang under sit rigtige navn. På grund af en sagsbehandlingsfejl fik kvinden først svar på denne ansøgning syv år senere i november 1998, hvor hun på ny fik afslag under henvisning til bl.a. forsørgelseskravet. Henset til, at kvinden i perioden 1992-1998 seks gange var dømt for tyveri/røveri, blev hun endvidere udvist med indrejseforbud i fem år. Afgørelsen blev stadfæstet af en hollandsk domstol i 2002. Kvinden oplyste til sagen, at hun havde boet 21 år i Holland, at hun ingen tilknytning havde til Serbien, hvor hendes mand og søn aldrig havde været, og at hun ikke længere talte sit hjemlands sprog. Det blev endvidere gjort gældende, at ægtefællens overvægt og diabetes gennem årene havde forhindret ham i at arbejde, og at han som følge af en stor operation i 2005 slet ikke måtte arbejde.

EMD fastslog, at det ikke var i strid med artikel 8 at meddele afslag på ægtefællesammenføring og lagde herved særligt vægt på, at parret etablerede og videreudviklede familielivet på et tidspunkt, hvor de ikke kunne have en berettiget forventning om at kunne udøve familielivet i Holland, at sagsbehandlingsfejlen ikke ændrede herpå, da parret var klar over, at opfyldelse af forsørgelseskravet var en betingelse for opholdstilladelse, at det som udgangspunkt er ok at stille forsørgelseskrav i familiesammenføringssager, at det var ok at stille forsørgelseskrav i den konkrete sag, da det ikke var godtgjort, at manden på noget tidspunkt i perioden 1990-1998 havde opfyldt/ gjort forsøg på at opfylde kravet, og da mandens påstand om uarbejdsdygtighed ikke var dokumenteret, at kvinden frem til 2005 gentagne gange var idømt fængselsstraf for kriminalitet, og at der ikke var uoverstigelige hindringer ("insurmountable obstacles") for udøvelse af familieliv i et andet land. I den forbindelse lagde EMD vægt på, at kvinden i 1991 fremlagde et serbisk pas, at sønnen blev myndig i april 2007, og at det ikke var godtgjort, at ægtefællen ikke ville kunne følge med til Serbien. I øvrigt fremhævede EMD, at kvindens indrejseforbud kun gjaldt i fem år.

[Klik her for hele afgørelsen](#)